

волюбивъ; въвелъ напълно монархическата властъ, та всѣки трѣбало безпрѣкословно да му се подчинява и да изпълнява заповѣдитѣ му. Тогава той хвърлилъ всичкитѣ народни сили и сръдства само и само да осжществи своята мечта, но съ това напразно изтощилъ подданицитѣ си. Упоритостъта на Симеона отивала до безумие. Въпрѣки очевидността, че не ще може да прѣвземе Цариградъ и въпрѣки грозния фактъ, че подданицитѣ му, които живѣли въ прости и бѣдни колиби, разорени отъ постояннитѣ войни, започнали съ десетки хиляди да възставатъ противъ него; той, слѣдъ като ги усмирилъ жестоко, пакъ продължавалъ да се въоръжава и готви за нови борби и побѣди, докато най-послѣ внезапната му смъртъ спасила цѣлия Балкански полуостровъ отъ нескончаемитѣ и безплодни вече борби и кървопролития.

Симеонъ билъ безпорно единъ отъ най-образованитѣ хора на врѣмето си, а при това ималъ дарби на отличенъ полководецъ и хитъръ дипломатъ; но войнитѣ му да съсипе Византия и да прѣвземе Цариградъ станали причина да се изтощи българскиятъ народъ до толкова и да се отврати отъ всѣка властъ до тамъ, щото слѣдъ това лесно да се хвърли въ обятията на богомилската ересь, а по-послѣ и да подпадне подъ игото на ония, които сж треперали по-рано отъ него.

